

Prvo poglavlje

Stajao je tako blizu da je mogao da oseti njen privlačni, slatki miris. Požuda ga je sasvim obuzela. Rekao je sebi da se čisti odatle. Nisu mu bile potrebne komplikacije. Umesto toga, ispružio je ruku i dodirnuo je.

Usne su joj bile pune i stvorene za greh dok su se razdvajale uz spori, drhtavi udisaj od kog su joj se oči neznatno raširile. Njegova ruka je skliznula oko njenog struka. Uperio je pogled u njena usta. Privukao ju je k sebi. Prislonio je svoj drugi dlan uz njenu butinu. Vrelina ga je preplavila, a njena svetlucava tesna haljina nabirala se oko njegovog zgloba dok je pomerao ruku naviše. Tada ju je poljubio. Usnama je očešao njeno čelo, prevukavši ih zatim do njene osetljive ušne školjke. Ali, nijednom preko njenih usta.

Ako je i primetila, nije pokazala. Telo joj je drhtalo. Želela je ovo. Želela ga je na svaki način na koji je mogla da ga dobije. Dovoljno mu je rekla kada ga je uzela za ruku i odvela u spavaću sobu.

Sve što je on želeo bilo je olakšanje.

Povukao je svilenkastu haljinu preko njene glave i tiho zahvalno zarežao kada je video njene fine, tanke, trakaste gaćice. Nije nosila grudnjak. Grudi su joj bile pune, a bradavice već očvrсле. Da, želela ga je.

Privlačeći je sebi, uzeo ju je u naručje. Krv joj je ključala dok je ljubila njegove gole grudi i sa lakoćom mu otkopčavala kaiš. Kada mu je otvorila rajsferšlus, više nije bilo povratka.

Pribio ju je leđima uza zid. Njihov spori, zavodnički ples bio je sve strastveniji. Za nekoliko sekundi, ono što je ostalo od njihove odeće, nestalo je. Podižući je, obavio je njene glatke noge oko svojih golih kukova i ušao u nju snažno. Zaječala je i privila se uz njega, izvijajući se da bi dobila još. Njihova tela su se sudarala, tražeći ono što su znala da mogu da pruže. Ona je bila bučna i podatna, on tih i snažan.

Njihova tela su se spojila, zaboravljajući gde se nalaze. Požuda ih je preplavila, a onda je osetio kako se ona grči. Ali, upravo kada je njegovo telo tražilo zadovoljenje, žudeći za tim momentom zaborava, svet se okrenuo kada je odjeknuo pucanj, zaslepljujući sve bleskom.

„Ne!”

Uspeo je da izusti samo jednu reč. Zvuk je odjekivao, trgnuvši ga iz dubokog, mučnog sna.

Ben Preskot se trgao i ispravio u svom krevetu, a adrenalin mu je skočio dok je tražio po sobi. Ženu. Pištolj.

Oblio ga je znoj, srce mu je lupalo, a puls mu je tutnjao u ušima. Nije bilo nikakve žene. Nije bilo nikakvog pištolja.

Sanjao je. Ponovo. Isti san koji ga je mučio otkad je njegov partner na tajnom zadatku upucan i ubijen pre nešto više od mesec dana. Jedini period olakšanja trajao je dve kratke nedelje koje je proveo kao nekakav telohranitelj u suludoj TV emisiji njegovog

brata Sterlinga – rijaliti šou *Dobra prilika i njegovih deset teksaških ruža*, koju su snimali u kući Džulije Bordo.

Boravak u njenoj kući pružio mu je neku vrstu bega od onih snova, ali samo zato što je Džulija, uprkos njenom južnjačkom temperamentu, bila još veća noćna mora.

Od samog prisećanja kako ga je gledala u oči i otezala njegovo ime, goreo je od želje da je dodirne.

Do đavola.

Otkotrljavši se, prebacio je noge preko jedne strane dušeka i položio ruke na butine. Pokušao je da se sredi koncentrišući se na kartonske kutije koje su ovičavale malu sobu. U glavi je sastavio spisak stvari koje je trebalo da uradi pre nego što se iseli na kraju meseca. Dati depozit ujutru kako bi kaparisao novi stan ili će ga izgubiti. Završiti pakovanje.

Ali napetost i gnev zbog bespomoćnosti nisu popuštali. Još uvek nije mogao da poveruje da je Henri mrtav. U zvaničnom izveštaju piše da je upucan u nekoj uličici dok je na tajnom zadatku hapsio narko-dilere. Ben je znao da je trebalo da bude tamo sa njim. Ali, nije bio.

Koliko god da je Ben želeo, nije mogao da izmeni prošlost, da vrati vreme. Iako je to iz noći u noć upravo to bilo ono što je pokušavao da uradi.

Promrmljavši psovku, pogledao je na sat. Ponoć. Trebalo je da se alarm aktivira za trideset minuta. Lupio je prekidač i ustao, srećan što je našao izgovor da ne mora da nastavi da spava.

Obukao je farmerke, čizme sa visokim sjajem i crnu kožnu jaknu. Kao jedan od najboljih pandura El Pasa na tajnom zadatku, nije se izdavao za tipičnog drugorazrednog narko-dilera. Predstavljao se kao ozbiljan snabdevač, čovek koji je rasturao visokokvalitetne

količine. Enormne količine kokaina i heroina. Nije dolazila u obzir nikakva glupava sića.

Njegovo ulično ime bilo je Beni Sleš – često Sleš. Izuzev nekoliko odabranih ljudi iz njegove najuže porodice, niko nije znao da je policajac. Nije imao ni ženu ni decu, a nikome od daljih rođaka nije rekao čime se bavi. Sasvim se predati tajnim operacijama značilo je tako i živeti. Nije mogao da rizikuje da neki sumnjičavi narko-gospodar nahuška svoje lakeje da počnu da se raspituju unaokolo. Bilo je potrebno da samo jedan neoprezni prijatelj, rođak ili sused kaže: „Ma, da, čujem da je on pandur”, i bio bi u žestokoj opasnosti. Bio bi šest metara pod zemljom, vozeći velikog mesinganog *bjuika*.

Kada bi ga ljudi pitali, govorio im je da se bavi uvozom i izvozom. Njegova najuža porodica je znala da treba da kaže isto. Narko-dileri su pretpostavljali da je to bilo pokriće za uvoz i izvoz narkotika. Susedi su mislili da je zarađivao novac kupujući tričarije u Meksiku i prodajući ih po naduvanim cenama po Americi. Priča koja je bila pokriće dala mu je zanimanje i u dobroj meri davala objašnjenje za njegovo čudno radno vreme.

Izvadio je svoj devetomilimetarski *glok*, koji su mu izdali u odseku, iz kasete u svom slabo osvetljenom hodniku. Kada je odlazio na posao, obično je ostavljao sve potencijalne tragove da je pandur kod kuće. Večeras nije bilo obično veče.

Gurnuo je *glok* u futrolu ispod svoje divne kožne jakne. Meke kao puter. Skupe kao đavo. Još dokaza za oprezne ubice da je bio uspešan u onome što je radio. Zdravorazumni narko-dileri nisu poslovali sa gubitnicima.

Izašao je u kasnu oktobarsku noć. Vazduh je hladio njegovu vrelu kožu. Na trenutak mu se učinilo da može da diše. Makar

malo. Uskočio je u svoj crni *rejndž rover* – još jedan deo njegove maske – spustio prozor i počeo da vozi.

Pre nedelju dana vratio se na posao, posle skoro mesec dana odsustva nakon Henrijeve pogibije. Ben je bio neumoran – neki su govorili opsesivan – u traženju tragova ubice njegovog partnera. Nije pronašao ništa. Do juče. Dobio je ime nekog samouverenog dilera koji je možda video nešto. Ali nije razgovarao sa policijom.

Ben je saznao gde će taj tip biti u jedan sat ujutru. Beni Sleš je planirao da mu dođe u neočekivanu posetu. Mala zgrada u južnom El Pasu već je bila ozvučena, a njegovo pojačanje bilo je na svojim pozicijama. Sve što je Ben trebalo da uradi bilo je da nagna tipa da progovori. A to je zahtevalo poverenje. Ben je nameravao da ga stekne.

Ulice El Pasa bile su puste, prodavnice mračne, a nebo nad njima crno kao mastilo. Savršeni raspored uličnih svetiljki određivao je srednju liniju, a blešteća svetla na semaforu treptala su crveno i žuto kao niska novogodišnjih sijalica na kaminu.

Skrenuo je na put I-10 kod rampe u ulici Mesa i krenuo ka centru. Da nije prestao da puši pre godinu dana, gurnuo bi *marlboro* u usta i snažno povukao dim. Umesto toga, pronašao je žvaku i promrmljao kako čovek treba da ima nekoliko poroka u životu.

Osim ponekog automobila ili saobraćajnog znaka koji su ga usporavali, Ben je vozio brzo, prebrzo, sa jednom rukom opuštеноm na volanu i laktom izbačenim kroz otvoren prozor. Prozviđdao je pored tekšaškog univerziteta u El Pasu, uklesanog u grebenaste planine Frenklin. Huarez mu je bio blizu, sa desne strane, toliko blizu da je mogao da razazna zamračene prozore usnulih meksičkih domova na neasfaltiranim prašnjavim putevima. Malo dalje, video je zatvorenu, kutijastu verziju Volmarta, šarenu i drečavu.

Preko dana, glasna marijači muzika treštala je iz prastarih zvučnika.

Jedino što se nalazilo između Teksasa i Meksika u ovoj pograničnoj oblasti bila je tanka reka Rio Grande, koja je često presušivala zbog svih brana koje su zaustavljale njen tok miljama uzvodno u Novom Meksiku i Koloradu. Ali, neobezbeđene granice nisu bile njegov problem. Henrijev ubica jeste.

Za nekoliko minuta, Ben je sišao sa autoputa na izlazu za centar, skrenuvši desno, minimalno kočeci. Nije usporio sve dok nije prošao pored gradske skupštine i moderne fasade gradskog centra koja je ličila na rolerkoster. Čim je počeo da se probija ulicom Santa Fe, srce mu se smirilo zajedno sa brzinomerom. Njegov um se povukao na ono mesto gde su preovladavala čula. Posmatrao je. Osluškivao. Bio je spreman za napad.

Samo je nekoliko uličnih lampi osvetljavalo ovaj udaljeni južni deo grada. Milio je po mračnim ulicama pored mosta na graničnom prelazu kao prostitutka u noći, tražeći akciju.

Pronašao ju je brzo.

Ben je video tipa koga je tražio kako šeta sporednom ulicom, sam. Bez pratnje, bez članova bande. Što je bilo baš onako kako je Ben želeo da bude.

Osetio je zadovoljstvo.

Nižerazredni diler bio je opušten, vukao je korak, kao da je bio jedan od učesnika MTV spota. Ali ovo nije bio spot, već stvarnost. Ben je mogao da se kladi da je ispod vrećaste jakne čovek nosio pištolj, bez sumnje moćan. A gospodin Muzički Spot ne bi oklevao da ga upotrebi. Baš kao što diler nije oklevao da ubije policajca na tajnom zadatku i da ga ostavi da umre u uličici nedaleko odatle. Upozorenje je bilo jasno:

Ne kači se sa nama ili ćemo se mi kačiti sa tobom.

Pitanje je bilo kome je bilo upućeno. Da li je neko znao nešto o Henrijevom tajnom zadatku? Ili je Henri ugrozio nečiju teritoriju?

Ben je nameravao da to sazna.

Još više je usporio. Njegova meta nosila je spuštene farmerke, prevelike radničke cipele i dugi lanac zakačen za kaiš koji je visio sa strane, poskakujući gore-dole i završavajući se u prednjem džepu.

Gaseći svetla, popeo se na ivičnjak na uglu. Rasklopio je mobilni telefon i okrenuo broj.

„Ulazim”, rekao je.

„Budi oprezan, Sleš.”

Oprezan. Osmehnuo se podrugljivo na te reči, ali nije ništa odgovorio.

Izašao je iz vozila gotovo bez zvuka, hodajući tiho, loveći. Adrenalin je kolao njegovim telom kao rado viđeni prijatelj. Ovo je bilo mesto na kome je trebalo da bude. Ovde je trebalo da pro-nađe spas od noćnih mora, što je bio i razlog što se dobrovoljno prijavio za ovaj zadatak – grčevito se borio da ga dobije.

Kada se meta zaustavila ispred male, napuštene zgrade pokri-vene crepom, brzo je pogledala u jednu i drugu stranu, a zatim ušla. Ben je stajao u senci i sačekao nekoliko sekundi pre nego što je krenuo za njom. Nije osećao ni trunku straha. Negde duboko u sebi, znao je da je to bilo loše. Nijedan razuman pandur nije započinjao ovakve akcije bez zdrave doze zabrinutosti, zbog koje su čula ostajala budna. One vrste straha koji je pomagao čoveku da izbegne greške. Ali opet, Ben nije razmišljao o greškama.

Kada je ušao, njegova meta je upravo uključila malu lampu, dajući Benu prednost.

Tip je podigao pogled, prepadnut. „Ko si, bre, ti?“, zahtevao je odgovor, dok je uzmicao po prljavom podu, udarajući cipelom o cipelu.

Ben je momentalno podigao ruke u znak da mu ne preti, osećajući kako ga futrola i *glok* udaraju oo ramenu. „Nemoj da si nervozan, Nando“, reče mirno. „Ovde sam samo da bismo obavili jedan poslić.“

Tip je pogledom streljao po sobi, a njegovo prepotentno šepurenje je prestalo. „Ne poznajem te, *puto*. Ne radim sa drkadžijama koje ne poznajem. Gubi se odavde.“

Ben je odglumio iznenađenost. „Hoćeš da kažeš da ne radiš sa drkadžijama koje imaju tone visokokvalitetnog proizvoda koji treba da se rasturi? Kada sam rekao da želim da obavim posao, mislio sam da želim da obavim veliki posao.“ Spori, preteći osmeh apsolutnog poverenja skliznuo je preko njegovih usana. „I mogu da ti obećam da će tvoj profit biti mnogo veći od onog koji dobijaš od Moralesa.“

Morales je bio povezan sa kolumbijskim narko-kartelom i kontrolisao je skoro svaki kilogram droge koji je ulazio ili izlazio iz Zapadnog Teksasa. Ništa se nije dešavalo bez Moralesovog znanja ili odobrenja. Ali, čovek je odnedavno postao pohlepan, pritiskajući sve oko sebe dok se po ulici nisu proširile glasine da jedino Morales zarađuje. U svakom poslu, legalnom ili ne, morala je da postoji unosna nagodba za sve koji su uključeni. Karlosova greška je bila što je zaboravio na tu činjenicu.

A opet, većina narko-dilera, malih ili velikih, nije mogla ni da izgovori reč poslovni menadžment, a kamoli da zna išta o njemu.

Na nesreću, uprkos takvim greškama, ni odsek za narkotike policije u El Pasu, ni DEA, ni FBI nisu mogli da pronađu dokaze

protiv lukavog Moralesa. Ali, pronaći će. Za sada, Ben će se koncentrisati na ovu propalicu koja je verovatno znala nešto o ubici.

„Kako misliš bolji profit?“, tip je želeo da zna.

Već je zainteresovan. Ben se zamalo osmehnuo.

„Mislim da Morales ne može da bude jedini *pedejo* koji zarađuje u ovom gradu. I mi ostali plaćamo račune, ili nije tako?“

Tip je šmrknuo u znak odobravanja.

„Dakle, ti i ja, ajde da napravimo dil.“ Obema rukama Ben je prvo pokazao na sebe, a onda na tipa. Sačekao je trenutak, a zatim je otišao dublje u praznu sobu. Ugлом oka skenirao je sve, od zamračenog zasvođenog ulaza koji je vodio u malu kuhinju, do prljavog prozora sa samo jednim očišćenim oknom.

Prozorsko okno je registrovao, ali jedva.

Ben se koncentrisao. „Odradimo dil jednom“, ponudio je, „a onda ćemo videti. Ako svi dobro prođu, u radimo. Ja te snabdem robom. Ti meni platiš pedeset odsto od ulične vrednosti. Onda je ti prodaš po kojoj god hoćeš ceni. Ako ti se ne sviđa kako ispadne, nikom ništa, nastavi da diluješ za Moralesa. Šta kažeš?“

Ben je mogao sve osim da vidi kako se točkovi u mozgu tog tipa okreću dok je pokušavao da razume potencijal, ali i da pokuša da proračuna moguća razgranavanja.

„O kojoj količini pričaš, čoveče?“

Diler je pokušavao da odluči da li želi da radi. Ali, delovalo je dobro. Koji je bolji način za zadobijanje poverenja od davanja obećanja o isplati u kešu? A ako ovo s poverenjem ne upali i ne sazna ništa, Ben je znao da je potrebno samo da natera svoju metu da odradi posao, da to snimi, i ima dilera. A počinilac, uhvaćen na delu, sipao bi informacije kao kiša iz kabla.

Na ovaj ili onaj način dobiće ono što je želeo.

„Pričam o šezdeset do sto kila“, reče Ben.

„Ma, čoveče, šta je tu toliko veliko?“, reče podsmešljivo.

„Nedeljno.“

Momak je razrogačio oči. „Jebeno nedeljno?“

„Tačno tako. Kažem ti, ja pričam o poslu. Ali, to je u slučaju da možeš da rasturiš visokokvalitetni kokain toliko brzo.“

Tip se malo opustio, a pohlepa je lagano izjedala oprez.

Šmrknuo je. „Ja, ja imam najbolje distributivne kanale u gradu. Srednje škole, jebeni zdravstveni centri.“

Gnev je preplavio Bena. To je bilo sve što je mogao da uradi, a da ne zalepi ovo đubre za zid. Ali morao je da bude strpljiv.

„Trebaće mi uzorak“, reče Nando.

Očekujući ovo, Ben je nonšalantno izvukao kesicu belog praha. Nando je izvukao bočicu i brzo testirao robu. Sledećeg trenutka podigao je čašu prema svetlu, zviznuo i klimnuo glavom, dok su njegove tamne oči sijale.

„Dakle, da li želiš da napravimo dil?“, upita Ben.

Nando je otišao do male kasete i izvukao sakrivenu vagu. Kao trgovac u prodavnici slatkiša, izmerio je kesicu smešeci se, a onda odbrojao nekoliko novčanica od sto dolara. „Pedeset odsto od ulične vrednosti. Nabacio si sebi rasturača.“

Bingo.

„Vidi, reci mi“, reče Ben, brojeći novac kako bi kupio vreme, „šta si čuo u vezi sa ubistvom onog tipa prošlog meseca u uličici Lehos?“

Diler se uštogljio. „Što pitaš za to, čoveče? Niko ne želi o tome da priča.“ Disao je uzbuđenije. „To je bilo glupo.“ Oči su mu se skupile.

Ali, pre nego što je Ben stigao da odgovori, zvuk na ulaznim vratima prepao je tipa.

Jebi ga.

Ben se okrenuo taman na vreme da vidi drugog čoveka kako ulazi. Ista šljampava odeća, isti kez u fazonu gadnog tipa koji sigurno uče u školi za narko-dilere. Ali njegov kez je nestao istog trenutka kada je video Bena.

„Jebena pičko, Nando, šta radiš?“, novajlija je želeo da zna. „Ko je, do đavola, ovo?“

„On je kul, čoveče.“ Ali, pitanje je Nandu malo povratilo razum koji je pohlepa potisnula. „Pravimo dil“, dodao je, ali je podigao obrvu dok je gledao u Bena. „A š'o jebeno pitaš za tog tipa kog su oladili u toj uličici?“

Ben nije bio siguran u kom trenutku je Nando shvatio da je prelako navučen.

Novopridošli je opsovao i nije se više zadržavao. Okrenuo se i zbrisao. Ben je stajao između Nanda i vrata. Diler je opsovao, a onda pojurio dublje u kuću. Ben se bacio za njim, trčeći kroz mrak kao da je obuzet, dok mu je srce lupalo u ritmu koraka. Čuo je tipa kako trči ispred njega sve dok se zadnja vrata nisu otvorila i onda uz tresak zalupila. Ben je izleteo napolje, završivši u dvorištu koje je bilo okruženo visokim zidovima. Nando se vrteo u krug, izbezumljeno, besan i uplašen, pre nego što je izvukao pištolj iz jakne.

Ben se brzo zaustavio, sa isukanim *glokom*. „Ne pogoršavaj stvari“, rekao je mrtav hladan. „Samo spusti pištolj, Nando.“

„Nema šanse!“ Diler je drhtao, a oči su mu bile širom otvorene. „Gubi mi se s očiju.“

Nije više bio tako kul.

Zapanjujuće je kako, kada buljiš u pogrešnu stranu pištoljske cevi, ceo svet izgleda malo drugačije.

„Reci mi šta znaš o ubistvu, Nando.”

„Neću ti ništa reći! Ne plašim te se!” tip je ispljunuo, iako mu je glas pištao, a oči bile zakrvavljene od pritiska. „Ne možeš mi ništa.” Hrabro je prasnuo u smeh. „Ne, čoveče, ne možeš da mi ništa. Ali, ja ću tebe jebeno ubiti, čoveče. Ne kači se sa Nandom Ramirezom – kapiraš, *puto*? Ne kači se sa mnom!”

Iznenada, sve je pogodilo Bena. Hladan vazduh. Besane noći. Iscrpljenost je strujila njime kao viski koji preplavljuje njegove vene. Bio je obuzet mirisom truleži u dvorištu u svetu punom narko-dilera, koji su moćniji od policije. Narko-dilera koji bi pucali čoveku u potiljak, kao gomila kukavica, što i jesu bili.

Odjednom, osetio se istrošeno i totalno je odlepio. Koraknuo je napred. „Spusti pištolj.”

Tipove oči su podivljale. „Ne!” Trzao je glavu čas u jednu stranu, čas u drugu, dahćući tako glasno da je odjekivalo. Nando je ili pokušavao da pronađe neki čudesni način da pobeogne ili je želeo da vidi da li je stvarno sam.

„Ja spuštam svoj, vidiš?” Ben je spustio svoje oružje pored sebe i približio se još jedan korak. „Sve što želim je da razgovaramo.”

„Čoveče, stani!” vrisnuo je tip. „Pucaću, kunem ti se.”

„Hajde, Nando. Spusti pištolj.” Usledio je još jedan korak.

Tipova ruka se sve više tresla sa svakim Benovim korakom.

„Razgovaraćemo. To je sve. Ti ćeš pomoći meni. Ja ću pomoći tebi. Zaradićemo veliku lovu zajedno, sećaš se? Šta kažeš?”

Ben je bio siguran da će tog trenutka diler spustiti pištolj, dok mu je neizbežnost poraza sevala u očima. Nemogućnost da u stvarnosti sprovede do kraja svoje drske pretnje.

Ali, tada je sve krenulo naopako.

Začuo se zvuk na ulazu. Do đavola.

„Baci pištolj!” viknuo je glas.

Nando je bio udaljen nekih osam koraka, tako blizu da je Ben mogao da vidi nekontrolisani, panični strah u njegovim tamnim očima. Nando je bio uplašen i iznerviran dok je ponovo stezao svoj pištolj, stežući prst oko obarača. Nameravao je da puca.

Sve se pretvorilo u usporeni snimak. Ben je pokušao da podigne svoj pištolj dok se naginjao u stranu. Ali, bilo je prekasno. Prasak je odjeknuo u njegovim ušima kao više pucnjeva. Onda je osetio da je pogođen.

Ben se teturao unazad dok nije udario u zid. Sve mu je izgledalo kao iskrivljeni san. Nando je stajao u šoku. Ali, iznenađenje je ustupilo mesto krvi koja je izbijala i razlivala mu se po grudima.

Strelac je takođe bio upucan.

Ben je pokušao da pokrene svoj mozak. Bio je jedva svestan glasova, Nanda, koji se povijao ka zemlji. Gledajući dole, Ben nije video ništa drugo osim poderotine na svojim farmerkama, jedva vidljive na slaboj svetlosti. Ali, osećao je kako mu se krv sliva niz butinu. Držao se poduprt uza zid čistom snagom volje dok je u malo dvorište nagrnula policija.

„Do đavola, Sleš, na šta si mislio kad si tako spustio pištolj? Pokušavao si da pogineš?” Neko je frktao. „Imaš prokletu sreću što smo upali ovako brzo.”

Da nisu uleteli i prepali Nanda, Ben ne bi bio upucan. Ali, nije uspevao da progovori.

Njegov mozak je konačno spojio imena sa iskrivljenim licima koja su plivala pred njim. Krejton i Bil.

„Ti i Henri i vaši ekstremni sportovi. To je ludost, kažem ti”, reče Krejton dok se Bil naginjao nad oborenim dilerom.

„Mrtav je”, saopštio je pandur. Niski, crvenokosi pampur od čoveka okrenuo se ka Benu. „Šta si, kog đavola, mislio? Jesi li pokušavao da popiješ metak?”

Reči su zvučale čudno i Ben je morao da se potruđi da bi ih razumeo. Onda su, napokon, njegove noge polako popustile i on je skliznuo niz zid.

„Isuse”, uzviknuo je Krejton. „Sleš je pogođen. Upucali su ga.”
To je bilo poslednje što je Ben čuo kada se svet zamračio.